

3. kapitola

Fanny si zrovna opřela hlavu o hromadu knih a zádumčivě hleděla z velkého okna čítárny, když jí zazvonil telefon. Venku svítilo slunce, nebe bylo blankytně modré, ptáčci prozpěvovali, a i když Fanny počasí většinou nezajímalo, dnes jí připadalo naprosto nestoudné. Jak by si mohla za takového nádherného dne zaběhat, zajezdit na kolečkových bruslích, či podniknout něco jiného na čerstvém vzduchu. Jenomže ona místo toho dřepí tady, docela osamělá v čítárně státní knihovny, a usilovně přemýšlí. Příjímací zkoušky na obor žurnalistiky se konají za dva týdny. A jestli do té doby nenajde nějaké téma, o kterém by...

„Promiňte?!“

„Hm?“ odtušila Fanny bez zájmu a zvedla o pár centimetrů hlavu, aby nebyla příliš nezdvořilá. Před ní stála šedovlasá žena, která byla, jestli to Fanny dobře odhadovala, stejně široká jak vysoká a –

„Váš telefon zvonil. A není to poprvé,“ oznámila ta žena šeptem.

Teď už Fanny zvedla hlavu docela, aby se přesvědčila, jestli ten zvláštní tvar ženina těla nebylo jen nějaké mámení smyslů. Nebylo.

„Ano, já vím,“ odpověděla Fanny přátelsky a nahlas. „Ale víte, moje nejlepší kamarádka je už několik měsíců v Americe. Přitom jsem z nás dvou já ta, která ráda cestuje. Chtěla jsem odjakživa poznávat svět a ona byla pořád jen se svým koněm... ale to je jedno, to jsem odbočila. Pravdou je, že ona je někde venku na čerstvém vzduchu a já jsem tady uvnitř, v téhle nepřátelské pevnosti knih a hledám... to je vlastně taky jedno, to s tím nemá nic společného. Chtěla jsem vlastně říct, že nezvedám telefon, protože se bojím, že mi volá někdo, kdo mi oznámí, že si moje již zmíněná kamarádka přece jen ještě o pár týdnů nedejbože měsíců prodlouží pobyt, a upřímně: TO BYCH TEĎ OPRAVDU NEUNESLA!“

Fanny vyslala k šedovlasé ženě plamenný pohled a okázale si sfoukla své blond vlasy z obličeje. A protože žena nic neříkala a jen na ni dál zírala, dodala Fanny: „Mimo to tu není žádný jiný blázen kromě mě a vás. Tedy vy samozřejmě nejste žádný b... ehm... no.“ Fanny